

Pesta micilor rumegătoare este o boală cauzată de un virus din familia Paramyxoviridae, extrem de periculos pentru animale. În cadrul efectivelor de oi și capre, mortalitatea poate ajunge la 70%. Pentru pesta micilor rumegătoare nu există tratament. De aceea, autoritățile, inclusiv Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (ANSVSA), întreprind măsuri drastice pentru a preveni răspândirea bolii, depistată recent și la noi în țară.

Pesta micilor rumegătoare (PMR) sau small ruminant morbillivirus este o boală gravă la rumegătoarele mici precum ovinele și caprinele. Aceasta nu se transmite la oameni însă poate produce pagube majore pentru fermieri. Cele mai afectate animale sunt cele tinere, de 3-18 luni, în special caprele. Simptomele variază în funcție de severitatea bolii.

Virusul pestei micilor rumegătoare este încadrat în familia Paramyxoviridae, genul Morbillivirus, ordinul Mononegavirales, în care mai sunt incluse: virusul jigodiei, virusul pestei bovine, virusul rujeolei și virusuri ale mamiferelor marine, respectiv morbillivirusul cetaceelor (delfini, marsuini, balene) și virusul distemper al focilor.

Pesta micilor rumegătoare se transmite foarte ușor, prin contact direct, de către animale aflate în perioada de incubație sau deja bolnave. În stadiile incipiente ale infecției, toate secrețiile (oculare, orale, nazale) și excrețiile (fecalele) sunt contaminate cu virus. De asemenea, când boala evoluează și mai mult, se poate transmite și prin lapte. Tusea și strănutul formează aerosoli virulenți în aer ce ajung la animale, în special cele întreținute în contact strâns. Răspândirea prin aerosoli pe distanțe lungi este puțin probabilă. La temperaturi scăzute și întuneric, virusul reușește să circule pe o distanță de circa 10 metri. Virusul poate rezista în fecale până la 11-12 săptămâni

Printre sursele secundare, se numără: furajele, așternutul și alte materiale, care pot adăposti și transmite virusul pentru o scurtă perioadă, dar nu rămâne infecțios o durată mai lungă de timp. Nu există transmitere pe verticală a PPR prin placentă.

Virusul este fragil în mediu exterior și nu se răspândește la distanță. Este distrus la o expunere de 60 de minute la temperaturi de peste 50 grade Celsius și inactivat la niveluri de pH mai mici de 4,0 și mai mari de 11,0 (stabil la 5,8-10,0).

Lumina ultravioletă și desicația au efect inactivant în 3-4 zile și este sensibil la alcoolii, compuși fenolici, hidrat de sodiu, hipoclorit de sodiu, acid citric, detergenți și iodofori. Virusul este mai stabil în atmosferă uscată decât în atmosferă umedă, fenomen care antrenează o persistență și ocirculație pentru o durată mai lungă de timp. De asemenea, virusul supraviețuiește perioade lungi în țesuturi refrigerate și înghețate.

În cazul pestei micilor rumegătoare, semnele pot fi supraacute, acute, subacute și cronice. Diferența este dată, în principal, de virulența virusului. Perioada de incubație este de 21 de zile. Printre principalele simptome ale pestei micilor rumegătoare se numără:

- febră ridicată, de peste 40 grade Celsius;
- anorexie;
- secreții serioase oculare și nazale care evoluează în secreții mucopurulente;
- leziuni necrotice în cavitatea bucală;
- diaree cu sânge și mucus (după 3-4 zile);
- dispnee și tuse;
- deces (de regulă, la o săptămână de la instalarea bolii).

În focarele severe de boală, rata morbidității poate ajunge la 90-100%, cu mortalitate de 100%, iar în focarele mai puțin severe morbiditatea nu depășește 50%. Atât morbiditatea cât și mortalitatea sunt mai scăzute în zonele endemice și în cazul animalelor adulte, comparativ cu cele tinere. În unele cazuri, boala poate fi asimptomatică.

Cazurile suspecte de PMR se comunică la medicului veterinar de libera practică și se verifică imediat, prin efectuarea unor teste specifice de laborator. Procedura de supraveghere cuprinde și fermierii, muncitorii implicați zilnic în relația cu animalele, medicii veterinari de liberă practică împuterniciți ce trebuie, conform legii, să raporteze orice caz de îmbolnăvire către CSVSAO-DSVSA Cluj.

Din păcate, încă nu există un tratament specific pentru această infecție, însă tratamentele împotriva complicațiilor provocate de bacterii și paraziți cresc rata de supraviețuire în efectivele afectate.